

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Okresní soud v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr Renatou Urbánkovou ve věci

žalobce: O2 Czech Republic a.s., IČO 60193336
sídlem Za Brumlovkou 266/2, 140 22 Praha 4
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Kubíkem
sídlem Divadelní 24, 110 00 Praha 1

proti

žalované: [osobní údaje žalované]
zastoupena opatrovnící [jméno] [celé jméno žalované]
bytem [adresa žalované]

o žalobě podle části páté o. s. ř. – o zaplacení 4 750 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci 4 750 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 9. 4. 2015 do zaplacení, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady správního řízení ve výši 317 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Tímto se nahrazuje výrok II. a výrok III. rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne 15. 3. 2016, č.j. ČT -17377/2015-636/ vyř. – HaV ve spojení s rozhodnutím předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 15. 3. 2018, č.j. ČT – 40 667/2016-603.
- IV. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku ve výši 1 000 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně JUDr. Petra Kubíka.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhal nahrazení výroku II. a výrok III. rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne 15. 3. 2016, č.j. ČT -17377/2015-636/ vyř. – HaV (dále jen „rozhodnutí správního orgánu“) ve spojení s rozhodnutím předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 15. 3. 2018, č.j. ČT – 40 667/2016-603 (dále jen „rozhodnutí předsedy rady ČTÚ“), a to tak, že žalované bude uložena povinnost zaplatit žalobci 4 750 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 9. 4. 2015 do zaplacení a nahradit žalobci náklady správního řízení ve výši 317 Kč.

2. V napadených výrociích rozhodnutí správního orgánu Český telekomunikační úřad (dále též jen „správní orgán“) nevyhověl části návrhu žalobce k uložení povinnosti žalované uhradit smluvní pokutu ve výši 4 750 Kč s příslušenstvím (výrok II) a žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení (výrok III). Výrok II odůvodnil správní orgán především tím, že ujednání o smluvní pokutě je neurčité, neboť tento nárok není dostatečně určitým způsobem vyjádřen. Navíc stanovení povinností, za jejichž porušení je žalovaná v postavení spotřebitele sankcionována, je rozčlášťeno v několika smluvních dokumentech, což nekoresponduje s nálezem Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2013, sp. zn. I. ÚS 3512/11. S ohledem na neurčité stanovení počátku doby, od které lze smluvní pokutu účtovat, považuje správní orgán ujednání za neurčité. Jak speciální nabídka, tak všeobecné obchodní podmínky stanoví značné množství podmínek a povinností pro účastníka smlouvy, jejich důležitost je však rozdílná a ne u každé povinnosti či podmínky je možná určit, kdy došlo k jejímu porušení. Smluvní ujednání však musí být natolik určité, aby dávalo jasnou odpověď o obsahu práv a povinností účastníků smluvního vztahu. Výrok III správní orgán odůvodnil tím, že žalobce nebyl v řízení úspěšnější, a proto mu nebyly přiznány žádné náklady řízení. Rozhodnutím předsedy rady ČTÚ pak byl zamítnut podaný rozklad proti rozhodnutí správního orgánu a napadené výroky II. a III. byly potvrzeny.

3. Podanou žalobu odůvodnil žalobce zejména tím, že dne 7. 9. 2012 uzavřel s žalovanou smlouvu o poskytování služeb elektronických komunikací se závazkem k užívání služby po dobu 24 měsíců. Žalovaná se zavázala, že bude nepřetržitě užívat sjednané služby a řádně a včas za ně platit. Pro případ porušení povinnosti se žalovaná v čl. 7 smlouvy zavázala zaplatit žalobci smluvní pokutu. Protože žalovaná nehradila vyúčtování, přistoupil žalobce ke zrušení poskytování služby ke dni 18. 2. 2013, což provedl doporučeným dopisem. V čl. 7 smlouvy bylo rovněž ujednáno, že v případě tarifu NEON činí smluvní pokuta násobek měsíčního paušálu a zbytku měsíců do konce závazku. Výše měsíčního paušálu činila 300 Kč bez DPH. Ujednání o smluvní pokutě je podle žalobce v souladu se zákonnými požadavky, neboť je písemné, je obsaženo v těle smlouvy a stanovení, že se vztahuje na porušení smluvní povinnosti platit řádně a včas za poskytnuté služby. Projevem vůle účastníků tedy bylo zajistit splnění závazku zaplatit sjednanou službu. Vzhledem k tomu, že smlouva byla uzavřena dne 7. 9. 2012 a k jejímu definitivnímu ukončení došlo ke dni 18. 2. 2013, trval smluvní vztah 5 měsíců, namísto 24 měsíců. Do konce sjednané doby trvání závazku tudíž zbývalo 19 měsíců. Žalobce přitom požaduje smluvní pokutu nižší, nikoliv násobek čísla 300 Kč a 19 měsíců. Ujednání o smluvní pokutě považuje za platné i z hlediska stanovení počátku, od jakého lze smluvní pokutu požadovat. Přitom i z rozhodnutí správního orgánu plyne, že žalovaná neplatila vyúčtování služeb, tím správní orgán potvrdil, že žalovaná porušila svoji povinnost platit za služby elektronických komunikací. K včasnosti podané žaloby pak žalobce uvedl, že rozhodnutí předsedy rady ČTÚ mu bylo doručeno dne 16. 3. 2018 dodáním do datové schránky. Žalobce pak uzavřel, že odůvodnění správního rozhodnutí, pokud jde o smluvní pokutu, je zcela nepřiléhavé a bylo jím zasaženo do jeho práv. Na svých subjektivních právech byl žalobce dotčen právě tím, že mu nebylo přiznáno právo na plnění, na které má ze smluvního vztahu se žalovanou nárok.

4. Opatrovnice žalované nespороvala uzavření smlouvy s žalobcem. Uvedla, že žalovaná má více dluhů a je vůči ní vedeno několik exekucí.

5. Správní orgán ve svém vyjádření uvedl, že ujednání o smluvní pokutě považuje za neurčité, a to jednak z důvodu sjednání smluvní pokuty pro porušení jakékoliv povinnosti a dále z důvodu

neurčitěho stanovení počátku doby, od kterého lze smluvní pokutu účtovat. Speciální nabídka i všeobecné obchodní podmínky stanovení velké množství podmínek s rozdílnou důležitostí a ne u každé podmínky lze určit, kdy došlo k jejímu porušení. Ujednání o smluvní pokutě rovněž nevyhovuje požadavku poctivosti, neboť povinnosti, jejichž porušení zakládá nárok na smluvní pokutu, se nacházejí ve 4 dokumentech, přičemž pro průměrného spotřebitele je jen stěží uchopitelný rozsah povinností, jejichž porušení je stíháno smluvní pokutou. Ze znění čl. 7 smlouvy, jakož i vyúčtování smluvní pokuty dále plyne, že žalobce za součást ujednání o smluvní pokutě pokládá i čl. 13 všeobecných obchodních podmínek. Přitom je nepřijatelné, aby smluvní podmínky obsahovaly, byť jen částečně, ujednání o smluvní pokutě, v tomto směru pak odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2013, sp. zn. I ÚS 3512/11.

6. Žalobce v reakci na vyjádření správního orgánu uvedl, že smluvní pokuta je sjednána přímo ve smlouvě, nikoliv ve všeobecných obchodních podmínkách. Jak zajišťovaná povinnost, tak výše smluvní pokuty, je sjednána na jednom místě smlouvy, kterou žalovaná sama podepsala, a to v čl. 7. Ujednání o smluvní pokutě zde uvedené nepřipouští jiný výklad, ob stojí samo o sobě a nepotřebuje žádné doplnění ani upřesnění z jiných částí smluvní dokumentace. Zcela mimo rámec řízení je zjišťování jiných povinností žalované, provedené správním orgánem, neboť jejich porušení není předmětem řízení. V tomto směru je nerozhodné, že identická smluvní pokuta zajišťuje i jiné smluvní povinnosti umístěné v jiných částech smluvní dokumentace. Neobstojí ani tvrzení správního orgánu o nepřehlednosti ujednání s odkazem na nálezy Ústavního soudu. Obsah ujednání v čl. 7 je jednoduchý, přehledný, srozumitelný, pro průměrného spotřebitele pochopitelný. Část jeho textu je dokonce zvýrazněna velkými písmeny. Rovněž je zřejmé, že smluvní pokuta zajišťuje mimo jiné i povinnosti řádně platit službu. Správní orgán pak dospěl k nesprávnému závěru, že pokud se jedna smluvní pokuta vztahuje na vícero smluvních povinností, tak se vlastně nevztahuje na žádnou z nich. Smluvní pokuta je rovněž přiměřená, pokud měl správní orgán jiný názor, měl smluvní pokutu moderovat, nikoliv ji nepřiznat. Z článku 7 smlouvy je dále zřejmé, že výše smluvní pokuty se odvíjí od počtu měsíců zbývajících do konce závazku od porušení povinností řádně platit za službu po dobu závazku. Žalovaná si proto mohla snadno spočítat, jaká bude její smluvní pokuta. Žalobce rovněž odmítl závěr správního orgánu, že jednal nepoctivě, v rozporu s nálezem Ústavního soudu ze dne [datum], sp. zn. I. ÚS 3512/11. Závěry Ústavního soudu, citované správním orgánem, jsou na danou záležitost nepřiléhavé a nedotýkají se jí ani v obecné rovině. Nepoctivé jednání žalované spočívající v porušování smluvních závazků nemůže ani požívat právní ochrany.

7. Projednávaný návrh má všechny náležitosti stanovené zákonem (§ 246 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů /dále jen „o.s.ř.“ /), když kromě obecných náležitostí podání (§ 42 odst. 4 o.s.ř.) obsahuje označení účastníků řízení, označení právní věci, o které správní orgán rozhodl, rozhodnutí správního orgánu je rovněž označeno, jsou vylíčeny rozhodující skutečnosti, které svědčí o tom, že žaloba je podána včas, návrh obsahuje údaje o tom, v čem žalobce spatřuje, že byl rozhodnutím správního orgánu dotčen na svých právech, jsou označeny důkazy, které by měly být v řízení před soudem provedeny, jakož i to, v jakém rozsahu má být věc soudem projednána a rozhodnuta a jak má být soudem rozhodnuta. K žalobě, která byla podána v zákonné lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí správního orgánu (§ 247 odst. 1 o.s.ř.), bylo připojeno rozhodnutí správního orgánu a listinné důkazy, jichž se žalobce dovolává (§ 246 odst. 3 o.s.ř.).

8. Při svém rozhodnutí soud vycházel z následujícího závěru o skutkovém stavu věci: Mezi žalobcem žalovanou byla dne 7. 9. 2012 uzavřena účastnická smlouva vztahující se k mobilnímu telefonnímu číslu [tel. číslo], služba byla sjednána s tarifem CHYTRÝ NEON S. Žalovaná se zavázala využívat nepřetržitě služby žalobce, a to po dobu 24 měsíců od data zřízení. Rovněž se zavázala řádně a včas za ně platit po dobu trvání závazku, a to nejméně ve výši minimálního plnění. Žalovaná v čl. 7 smlouvy rovněž prohlásila: „ POKUD PORUŠÍM POVINNOST dle smluvních podmínek (v této Specifikaci Ceníku PP nebo VP) ZAVAZUJI SE UHRADIT

POSKYTOVATELI SMLUVNÍ POKUTU. Smluvní pokuta je stanovena v Ceníku. V případě tarifu NEON činí násobek měsíčního paušálu a zbytku měsíců do konce závazku.“ Z vystavených vyúčtování plyne, že výše měsíčního paušálu činila 250 Kč bez DPH (tj. 300 Kč včetně DPH). Rovněž bylo sjednáno zasilání elektronického a papírového vyúčtování a způsob jeho platby poukázkou typu A v hotovosti na poště. Služby poskytnuté v období od [datum] do [datum] vyúčtoval žalobce fakturou [číslo] v období od 8. 9. 2012 do 7. 10. 2012 fakturou [číslo] v období od 8. 10. 2012 do 7. 11. 2012 fakturou [číslo] v období od 8. 11. 2012 do 7. 12. 2012 fakturou [číslo] v období od 8. 12. 2012 do 7. 1. 2013 fakturou [číslo] v období od 8. 1. 2013 do 7. 2. 2013 fakturou č. 1217474977, v období od 8. 2. 2013 do 7. 3. 2013 pak fakturou [číslo]. Dopisem ze dne 14. 1. 2013 oznámil žalobce žalované, že je ke dni 18. 2. 2013 nucen zrušit poskytování služeb, neboť žalovaná dosud neuhradila pohledávky, které žalobce eviduje. Fakturou [číslo] ze dne 18. 2. 2013 žalobce vyúčtoval smluvní pokutu za porušení smlouvy na částku 4 750 Kč, splatnou ke dni 27. 2. 2013. Následně se žalobce obrátil na správní orgán s návrhem na rozhodnutí sporu o povinnosti k peněžitému plnění. V reakci na podaný návrh bylo vydáno dne 15. 3. 2016 rozhodnutí správního orgánu a následně k podanému rozkladu rozhodnutí předsedy rady ČTÚ.

9. Podle § 244 odst. 1 o.s.ř. rozhodl-li orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, orgán zájmové nebo profesní samosprávy, popřípadě smírčí orgán zřízený podle zvláštního právního předpisu (dále jen "správní orgán") podle zvláštního zákona o sporu nebo o jiné právní věci, která vyplývá ze vztahů soukromého práva (§ 7 odst. 1), a nabylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci, může být tatáž věc projednána na návrh v občanském soudním řízení.

10. Podstata projednání a rozhodnutí stejné věci v občanském soudním řízení spočívá v tom, že se účastník řízení před správním orgánem, který vyčerpal v řízení před správním orgánem řádné opravné prostředky (v daném případě jím byl rozklad) je umožněno požadovat nové projednání sporu u soudu a nové rozhodnutí ve věci, dospěje-li soud k jiným závěrům než správní orgán. Rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu se přitom týká sporu vyplývajícího ze soukromého práva – smluvního vztahu mezi účastníky.

11. Soud věc v souladu s ust. § 250f o.s.ř. projednal v mezích, ve kterých se žalobce domáhal projednání sporu. Předmětem projednání a posouzení je skutečnost, zda se soud ztotožňuje s názorem správního orgánu ohledně neplatnosti sjednané pokuty z důvodu její neurčitosti či nikoliv.

12. V daném případě dospěl soud na základě provedení dokazování k závěru, že žaloba je důvodná, proti jí vyhověl, a to z důvodů, které budou níže uvedeny.

13. Podle § 544 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (tj. do té doby, než nabyl účinnosti zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník) sjednají-li strany pro případ porušení smluvní povinnosti smluvní pokutu, je účastník, který tuto povinnost poruší, zavázán pokutu zaplatit, i když oprávněnému účastníkovi porušením povinnosti nevznikne škoda. Podle § 544 odst. 2 uvedeného zákona smluvní pokutu lze sjednat jen písemně a v ujednání musí být určena výše pokuty nebo stanoven způsob jejího určení.

14. Smluvní pokuta je peněžitá částka, kterou je dlužník povinen zaplatit věřiteli, když nesplní svou smluvní povinnost, a to bez ohledu na to, zda porušením povinnosti vznikla věřiteli škoda. Pokutu lze dohodnout jak pro případ nesplnění vůbec, tak pro případ porušení jakékoliv jiné smluvní povinnosti. Není rozhodující, jak smluvní strany označí svou dohodu, popř. zda použijí přímo termín „smluvní pokuta“, nýbrž rozhodující je obsah jejich ujednání. (ŠKÁROVÁ, Marta. § 544. In: Občanský zákoník I, II. 2. vydání. [obec]: Nakladatelství C. H. Beck, 2009, s. 1605). Obligatorní pro smluvní pokutu je ve smyslu § 544 odst. 2 písemná forma tohoto ujednání bez ohledu na to, jakou formu měla smlouva, z níž vyplývá závazek, který má být pokutou zajištěn – ta v daném případě byla naplněna, neboť smluvní pokuta byla písemně sjednána v čl. 7 smlouvy.

15. Nezbytnou náležitostí je rovněž uvedení výše smluvní pokuty, případně alespoň způsobu, jakým bude stanovena, přičemž smluvní projev nesmí v tomto směru zanechávat pochybnosti. Nevyžaduje se tedy stanovení konkrétní (celkové) výše pokuty předem, nýbrž požadavku určitosti vyhovuje i takové ujednání, podle něž lze v budoucnu (v případě porušení smluvní povinnosti) výši pokuty vyčíslit způsobem stanoveným ve smlouvě.

16. Pokud jde o požadavek určitosti smluvní pokuty, je pak je nutné především uvést, že Nejvyšší soud dospěl k závěru, že požadavek určitosti vymezení povinností, zajištěných smluvní pokutou, je naplněn nejen v případě, jsou-li zajišťované povinnosti výslovně jednotlivě individualizovány, nýbrž i v situaci, je-li smluvní pokuta sjednána pro případ porušení povinností, tvořících ucelený a identifikovatelný soubor, aniž by bylo případné porušení jednotlivých povinností ve smlouvě konkretizováno (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 6. 2012, sp. zn. 32 Cdo 493/2011).

17. Ačkoliv správní orgán uvedl, že si je tohoto názoru vědom, přiklání se k výkladu, který učinil jiný senát Nejvyššího soudu v rozhodnutí 23 Cdo 4281/2011, podle kterého sjednání výše smluvní pokuty pro porušení jakékoliv povinnosti je neurčité, neboť z něj nelze posoudit přiměřenost výše smluvní pokuty, je nutné argumentaci správního orgánu odmítnout jako neopodstatněnou. V tomto směru lze poukázat, že k právnímu závěru uvedenému pod bodem 16 tohoto rozsudku se přiklonil i senát 23 Cdo, který v rozsudku ze dne 7. 4. 2015, sp. zn. 23 Cdo 4327/2014, dovodil, že smluvní pokuta je sjednána určitě a platně i v případě, že je sjednána pro případ porušení povinností tvořících ucelený a identifikovatelný soubor, aniž by bylo případné porušení jednotlivých povinností ve smlouvě konkretizováno.

18. Shodný právní závěr o určitosti a platnosti ujednání o smluvní pokutě, která zajišťuje splnění všech povinností, které vyplývají z konkrétní smlouvy, přijal i senát 29 Cdo v rozsudku ze dne 30. 6. 2015, sp. zn. 29 Cdo 1374/2012. Judikatura Nejvyššího soudu se tedy na právní otázce platnosti a určitosti smluvní pokuty ve vztahu k přesné specifikaci zajišťované povinnosti ustálila (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 1. 2017, sp. zn. 23 Cdo 3196/2016 či Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2017, sp. zn. 23 ICdo 22/2015).

19. Soud proto uzavírá, že smluvní pokuta zajišťující splnění všech smluvních povinností (tedy za situace, kdy zajišťované povinnosti výslovně nejsou individualizovány) naplňuje požadavek určitosti.

20. Gramatickým a systematickým výkladem článku 7 smlouvy lze jednoznačně dovodit, že smluvní pokuta se vztahuje na porušení povinnosti řádně užívat služby poskytované žalobcem a povinnosti platit za ně sjednanou cenu. Vůle, vtělená do smlouvy, je svým projevem určitá, jestliže je výkladem objektivně pochopitelná, tj. může-li typický účastník tuto vůli bez rozumných pochybností o jejím obsahu adekvátně vnímat (srov. kupř. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 7. 2011, sp. zn. 26 Cdo 4742/2010). Občanský zákoník, jak je již výše uvedeno, nevyžaduje stanovení konkrétní výše pokuty předem, nýbrž požadavku určitosti vyhovuje i takové ujednání, podle něž lze v budoucnu (v případě porušení smluvní povinnosti) výši pokuty vyčíslit způsobem stanoveným ve smlouvě. V předmětné smlouvě je výše smluvní pokuty stanovena násobkem měsíčního paušálu a počtem měsíců zbývajících do konce závazku. Cena měsíčního paušálu je nepochybná - 250 Kč bez DPH (tj. 300 Kč včetně DPH), rovněž doba trvání smlouvy je v ní výslovně uvedena a činí 24 měsíců (a to právě v čl. 7), proto je i pro průměrného spotřebitele nepochybně zjištělná výše smluvní pokuty, když postačuje toliko částku 300 vynásobit počtem měsíců zbývajících do konce trvání závazku. Z čl. 7 smlouvy jasně a nepochybně plyne, že pokud žalovaná nebude sjednanou službu využívat a řádně za ni platit, vznikne žalobci oprávnění požadovat smluvní pokutu. Skutečnost, že blíže jsou ujednání o smluvní pokutě rozvedena v dalších dokumentech, nemění nic na tom, že již v samotné smlouvě byla smluvní pokuta sjednána řádně, dostatečně určitě a srozumitelně. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani to, že ve vyúčtování smluvní pokuty byl obsažen odkaz na všeobecné obchodní podmínky. Ze smlouvy lze rovněž jednoznačně dovodit, že žalobce je oprávněn požadovat smluvní pokutu od okamžiku

porušení povinnosti (a to až do konce zbývající doby sjednaného závazku). Okamžik, od kterého je oprávněn smluvní pokutu požadovat plyne rovněž z občanského zákoníku a samotné logicky věci. Zcela bez významu jsou spekulace správního orgánu, že smluvní pokuta může zajišťovat rovněž splnění jiných povinností, přičemž pro průměrného spotřebitele je jen stěží uchopitelný rozsah povinností, jejichž porušení je stíháno smluvní pokutou. V daném případě požaduje žalobce smluvní pokutu za porušení povinnosti řádně užívat službu a platit za ni po dobu trvání závazku, tato povinnost žalované a její zajištění smluvní pokutou plyne zcela jednoznačně z uzavřené smlouvy. K jinému výkladu nelze dospět.

21. Odkazuje-li správní orgán na náleží Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2013, sp. zn. I ÚS 3512/11, je nutno uvést, že tento náleží na zde řešenou situaci nedopadá, a to ani částečně. [ulice] soutěží totiž v předmětném náleží posuzoval situaci, kdy ujednání o smluvní pokutě nebylo obsaženo v samotné smlouvě, na kterou spotřebitel připojuje svůj podpis, ale toliko ve všeobecných obchodních podmínkách. V případě žalobce však již samotná smlouva obsahuje ujednání o smluvní pokutě, které je dostatečně určité, a tato smlouva byla žalovanou rovněž podepsána.

22. S ohledem na výše uvedené důvody dospěl soud k závěru, že smluvní pokuta byla mezi žalobcem a žalovanou platně sjednána. Pokud správní orgán dospěl ve svém rozhodnutí k opačnému závěru, není jeho závěr správný a je rovněž v rozporu s aktuální judikaturou týkající se požadavků na sjednání smluvní pokuty. Skutečnost, že žalobce požaduje smluvní pokutu nižší, než na kterou by mu s ohledem na smluvní ujednání vznikl nárok, nemá na rozhodnutí vliv, neboť je zcela na žalobci, zda bude požadovat smluvní pokutu v maximální výši, či nikoliv. Soud proto postupoval podle § 250j odst. 1 a 2 o.s.ř. a rozsudkem nahradil v rozsahu uvedeném ve výroku rozhodnutí správního orgánu ve spojení s rozhodnutím předsedy rady ČTÚ, žalobci tedy přiznal právo na smluvní pokutu ve výši 4 750 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 9. 4. 2015 do zaplacení. Protože žalobce byl v konečném důsledku s nárokem uplatněným před správním orgánem úspěšný zcela, náleží mu podle § 129 odst. 4 zákona o elektronických kombinacích právo na náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování práva. V daném případě jsou tyto náklady představovány uhrazeným správním poplatkem ve výši 317 Kč.

23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 o.s.ř., podle kterého účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přiznává soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl, tak, že přiznal žalobci, jež byl v řízení zcela úspěšný, nárok na náhradu nákladů řízení v částce 1 000 Kč. Tyto náklady sestávají ze zaplaceného soudního, když jiné náklady žalobce nepožadoval.

24. V odůvodnění rozsudku soud s odkazem na ustanovení § 157 odst. 4 o.s.ř. uvedl pouze předmět řízení, závěr o skutkovém stavu a stručné právní posouzení věci, neboť proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné (ust. § 202 odst. 2 o. s. ř.)

Nebude-li plněno, co ukládá vykonatelné rozhodnutí, lze se domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí či exekuce.

Liberec 18. března 2019

Mgr. Renata Urbánková
soudkyně